

**การพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์
โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี**
**A Development of the Effect of Using Storytelling Technique
on the Word Retention Ability of Mathayomsuksa 1 Students
at Kannasootsuksalai School Suphanburi**

ปาณิสดา เคหารักษ์¹

Panisa Kheharak¹

(วันรับบทความ : 24 พฤษภาคม 2563/วันแก้ไขบทความ : 31 กรกฎาคม 2563/วันตอบรับบทความ : 5 สิงหาคม 2563)

(Received Date : May 24, 2020, Revised Date : July 31, 2020, Accepted Date : August 5, 2020)

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ก่อนเรียนและหลังเรียน 2. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 43 คน ในรายวิชา ภาษาอังกฤษ 1 (อ21101) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) สำหรับแบบแผนการวิจัย ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบแผนการวิจัยกึ่งการทดลอง แบบกลุ่มเดียว สอบก่อนและหลัง (One Group Pretest-Posttest Design) รวมระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 6 คาบเรียน คาบเรียนละ 55 นาที เครื่องมือวิจัยที่จัดทำขึ้นเพื่อการวัดและประเมินผล ประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.7 และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.86 นอกจากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่า t-test for dependent sample, ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean or Mean), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) และค่าร้อยละ (Percentage) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) หลังการทดลองมีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการจดจำคำศัพท์สูงขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 4.59

คำสำคัญ : การสอนคำศัพท์, เทคนิคการเล่านิทาน, นิทานภาษาอังกฤษ

¹ นิสิตภาควิชาครุศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน
Faculty of Education and Development Sciences, Kasetsart University, Kamphaeng Saen Campus
E-mail: kheharak_p@hotmail.com

Abstract

The purpose of this study is to find out the effectiveness of storytelling technique with English tales in teaching vocabulary by comparing Mathayomsuksa 1 (Grade 7) students' English vocabulary ability before and after the implementation, as well as satisfaction in learning through the storytelling technique with English tales. The sample purposively selected for this study was 43 Mathayomsuksa 1 students learning English 1 (E21101) of Kannasootsukalai School Suphanburi in the first semester of the academic year 2019. In this one group pre-test post-test design study, the sample group was taught through storytelling technique with English tales for six 55-minute periods. The assessments were: 1) English Vocabulary Ability test with 30 multiple-choice questions developed by the researcher with a reliability of 0.7, 2) Learning Satisfaction Questionnaire created by the researcher with a reliability of 0.86. For data analysis, the t-test for dependent sample, descriptive statistics for means, standard deviation, and percentage were conducted. The result of the study indicates that the English vocabulary ability before and after employing the new technique was significantly different at the level of .01. Moreover, it was found that after learning most of the students are most satisfied by the storytelling technique with English tales ($\bar{X}$ = 4.59).

Keyword: Teaching Vocabulary, Storytelling Technique, English Tales

บทนำ

พัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีมาตั้งแต่อดีตส่งผลให้สังคมโลกในปัจจุบันมีการติดต่อสื่อสารอย่างไร้พรมแดน ผู้คนสามารถติดต่อสื่อสารทั้งภายในและระหว่างประเทศได้อย่างรวดเร็ว ภาษาซึ่งมีบทบาทสำคัญในการติดต่อสื่อสารจึงกลายเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่นอกจากจะเป็นภาษาสากล (English as an International Language) ที่ผู้คนทั่วโลกใช้ในการติดต่อสื่อสารมากที่สุด ยังมีบทบาทเป็นภาษากลาง (English as a Lingua Franca) ที่ผู้คนใช้เป็นสื่อกลางในการสื่อสารหลากหลายด้าน อาทิ เช่น ด้านการศึกษา ด้านธุรกิจ และด้านการท่องเที่ยว เป็นต้น โดยการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลนั้นเป็นได้ทั้งรูปแบบภาษาพูดและภาษาเขียน (Mohammed, 2009)

ภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นสิ่งที่สอดแทรกอยู่ในชีวิตประจำวันของทุกคน ดังจะสังเกตได้จากข้อความในหนังสือตลอดจนเสียงสนทนาในโทรทัศน์ เป็นต้น ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักเรียนทุกคนเพื่อที่จะสามารถดำเนินชีวิตปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยกระทรวงศึกษาธิการ ได้ตระหนักถึงความจำเป็นและความสำคัญดังกล่าวเช่นกัน จึงกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความรู้ ทักษะ เจตคติ และวัฒนธรรมการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ

สำหรับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้น ความสามารถในการสื่อสารถือเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เริ่มจากคำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่สุด เพราะคำศัพท์คือส่วนสำคัญและพื้นฐานหลักในการสื่อสาร ดังจะเห็นได้ในวลีหรือประโยคในทุกการสื่อสารล้วนมาจากการรวมตัวของคำศัพท์ทั้งสิ้น

เมื่อปราศจากคำศัพท์ ผู้ใช้ภาษาก็จะสับสน ไม่เข้าใจและไม่สามารถสื่อสารความรู้สึกของตนเองออกมาได้ ไม่ว่าจะเป็นทั้งทางการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ดังนั้นการมีความรู้ด้านคำศัพท์จะช่วยเปิดโอกาสให้ผู้ใ้ภาษาสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น และรับรู้ความรู้ใหม่ ๆ ได้มากมาย อาทิ เช่น ผ่านการสนทนา การอ่าน หนังสือ และการศึกษาค้นคว้าข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น (Bhakti and Marwanto, 2018) จากความสำคัญของคำศัพท์ที่กล่าวมา จะสังเกตได้ว่าหากนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษคนใดมีปัญหาด้านคำศัพท์ นักเรียนคนนั้นย่อมสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างติดขัด ขาดประสิทธิภาพทั้งด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ของนักเรียนในอนาคต ทว่าจากการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตและปัจจุบันส่วนใหญ่เน้นการท่องจำและการสอนจากหนังสือ ไม่ได้ฝึกพัฒนาด้านคำศัพท์ที่แท้จริง นักเรียนจึงไม่สามารถจดจำคำศัพท์ได้ในระยะยาว ซึ่งทำให้ไม่สามารถใช้คำศัพท์ในการสื่อสารได้ ดังนั้นสำหรับการศึกษาในศตวรรษที่ 21 การพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์ที่เหมาะสมนั้น ครูต้องเน้นให้นักเรียนมีการใช้คำศัพท์ในการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง (สุเมตร, 2559)

เมื่อพิจารณาจากบริบททางการศึกษาไทย พบว่า ปัญหาด้านการจดจำคำศัพท์ คือ มีความรู้ด้านคำศัพท์น้อย เป็นหนึ่งในปัญหาของนักเรียนไทยส่วนใหญ่ โดยคำศัพท์มาตรฐานที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นควรรู้คือ 3,193 คำ (มกคล, 2555) แต่ในความเป็นจริงแล้ว นักเรียนส่วนใหญ่รู้ศัพท์ไม่ครบตามจำนวนที่หลักสูตรกำหนด ซึ่งการให้นักเรียนท่องศัพท์ทุกวัน วันละ 5-10 คำ นั้น ไม่ใช่วิธีการสอนที่ทำให้นักเรียนรู้คำศัพท์ได้มาก ๆ ซึ่งหากพิจารณาสาเหตุของปัญหาการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนไทย สาเหตุสำคัญคงมาจากการสอนของครู ดังนี้ 1) สอนโดยเน้นการท่องจำ โดยครูมักสนใจปริมาณคำศัพท์ที่นักเรียนสามารถท่องได้ เน้นให้นักเรียนท่องคำศัพท์ให้ได้มากที่สุด แต่ขาดการฝึกฝนในสถานการณ์จริงทำให้นักเรียนจดจำได้ในระยะสั้นเท่านั้น 2) สอนโดยยึดตามหนังสือเรียนมากเกินไป โดยคำศัพท์และรูปแบบประโยคที่ใช้คำศัพท์นั้น ๆ ที่ครูสอนถูกจำกัดแค่ในหนังสือเรียน ทำให้นักเรียนไม่มีความหมายของคำศัพท์ในบริบทจริงอื่น ๆ นอกจากนั้นอีกสาเหตุสำคัญคือ นักเรียนไทยส่วนใหญ่เน้นช้อย่าย เมื่อต้องฝึกฝนภาษาอังกฤษในกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ที่ครูจัดเตรียมให้มักไม่กล้าแสดงออก (ปองภพ, 2552) ทำให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้ไม่เต็มที่ (ประมาณ, 2561) ซึ่งสอดคล้องกันในด้านของการจดจำคำศัพท์ เมื่อนักเรียนไทยช้อย่าย ไม่กล้าแสดงออก จึงส่งผลให้ขาดการใช้และทบทวน ย่อมทำให้จดจำคำศัพท์ไม่ได้ในท้ายที่สุด

จากปัญหาดังกล่าว เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) สามารถพัฒนานักเรียนให้ไปไปตามมาตรฐานการเรียนรู้ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้ กล่าวคือเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) เป็นการใช้ภาษาพูด และภาษาเขียนในเชิงสร้างสรรค์เพื่อบอกเล่า บรรยายเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งมีความเหมาะสมกับนักเรียนที่เป็นเด็กหรือนักเรียนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษต่ำ ในขณะที่ครูเล่าเรื่องนั้น นักเรียนต้องมีการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งทางด้านภาษาและเรื่องราว รวมถึงตัวละครต่าง ๆ ในเนื้อเรื่อง นักเรียนต้องมีการเชื่อมโยงเรื่องราวเข้าด้วยกัน (Soleimani and Akbari, 2013) ดังนั้นนักเรียนจึงได้ฝึกทั้ง 4 ทักษะได้แก่ ฟัง พูด อ่านและเขียน อีกทั้งยังได้ฝึกกระบวนการคิด จากการคาดเดาคำศัพท์ คาดเดาเนื้อเรื่อง และการเชื่อมความรู้ของตนเข้ากับความรู้ใหม่ ซึ่งการเชื่อมโยงความรู้เป็นการช่วยให้นักเรียนจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้น กล่าวได้ว่า การใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ในการสอนช่วยส่งเสริมให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น เนื่องจากในขณะที่ครูเล่าเรื่องจะมีการใช้สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง และคำถาม เป็นต้น ในการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจและใส่ใจในการฟังมากขึ้น (Abdulla, 2012) ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดความอยากรู้ในความหมายของคำศัพท์ในเวลาต่อมา และเมื่อนักเรียน

ใส่ใจในการฟัง ประกอบกับบรรยากาศที่สนุก ผ่อนคลาย ส่งผลให้เสียงที่นักเรียนได้ยินประกอบกับภาพหรือท่าทางที่ครูแสดงจะทำให้เด็กจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้นในที่สุด (Kelland, 2013) สำหรับนิทานที่ใช้เล่า นั้น มีเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว มักสอดแทรกคุณธรรม ข้อคิด และมักเป็นเรื่องราวที่สนุกสนานชวนให้ติดตาม ซึ่งจะช่วยให้เด็กเกิดความสนใจและมีแรงจูงใจในการเรียนได้ นอกจากนี้ นิทานมักมีเรื่องราวหลากหลาย เนื้อหามักสอดแทรกวัฒนธรรมที่แตกต่าง ทำให้เด็กเกิดการเดาคำศัพท์ เชื่อมโยงความรู้ที่มีอยู่ และเรียนรู้แบบสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่อง (Soleimani and Akbari, 2013, cited in Dolakova, 2008) ดังนั้น นอกจากจะจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น เด็กยังได้ทราบบริบทของการใช้คำศัพท์นั้นจริง ๆ ด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) มาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนรรณสุตศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี โดยคาดว่าเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) จะมีส่วนช่วยในการพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของเด็กนักเรียน ให้สามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น ซึ่งหากเด็กนักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ ก็จะเป็นพื้นฐานในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นทั้งการฟัง พูด อ่านและเขียน ทำให้เด็กเรียนสื่อสารได้ดีขึ้น ซึ่งต่อยอดให้เด็กนักเรียนสามารถเรียนรู้ความรู้ใหม่ ๆ ต่าง ๆ ได้ในอนาคต นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการทราบว่า เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) จะส่งผลต่อระดับความพึงพอใจของเด็กนักเรียนอย่างไร ซึ่งจะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการนำเทคนิคดังกล่าว ไปใช้ในการพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์แก่นักเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling)

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ระดับความพึงพอใจของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย:
 - 1.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 520 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนนรรณสุตศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1 จำนวน 43 คน ที่เรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษ 1 (อ21101) ภาคเรียนที่ 1

ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนนรณสูตศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี โดยค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนห้องดังกล่าวอยู่ในระดับต่ำ

2. ตัวแปรที่ศึกษา:

2.1 ตัวแปรต้น คือ เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling)

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling)

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย: ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อหาจากตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 (อ21101) ของโรงเรียนนรณสูตศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งการนำเสนอเนื้อหาผู้วิจัยได้นำมาปรับให้เหมาะสมกับนักเรียน

4. ระยะเวลา: ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 55 นาที รวมเวลาทั้งสิ้น 6 คาบเรียน จำนวน 5 ชั่วโมง 30 นาที ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยนี้ ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้ความสามารถในการจดจำคำศัพท์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) จำนวน 6 แผน คือ เรื่อง Helen Keller, Pinocchio's Adventure, The Cat Family, Chuchu and The Angel, Emily is a forgetful girl. และเรื่อง The Poor Man's Dream

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 30 ข้อ

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ 1) แบบมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) จำนวน 10 ข้อ โดยพิจารณาเป็น 5 ด้าน ได้แก่ การจัดกิจกรรม เนื้อหา สื่อการเรียนการสอน การวัดประเมินผลและการนำไปใช้ 2) แบบสอบถามความคิดเห็นปลายเปิดในด้านความคิดเห็นอื่น ๆ

ผลการหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาคุณภาพเครื่องมือ ได้ผลดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ความสามารถในการจดจำคำศัพท์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling)

1.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง Index of Item-Objective Congruence (IOC): นำแผนการจัดการเรียนรู้ความสามารถในการจดจำคำศัพท์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) เสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม โดยพิจารณาตามเกณฑ์ (สมชาย, 2554) ว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัดหรือไม่ ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง Index of Item-Objective Congruence (IOC) อยู่ที่ 1.00

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน

2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง Index of Item-Objective Congruence (IOC): นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง Index of Item-Objective Congruence (IOC) ของแบบทดสอบ พิจารณาโดยใช้เกณฑ์ (สมชาย, 2554) โดยผู้เชี่ยวชาญเลือกให้ผ่านเกณฑ์ 0.5 ขึ้นไป จำนวน 40 ข้อ จากข้อสอบทั้งหมดจำนวน 40 ข้อ คือข้อที่ 1-40 ค่าดัชนีความสอดคล้อง Index of Item-Objective Congruence (IOC) อยู่ที่ 1.00

2.2 ค่าความยากง่ายของข้อคำถาม (p): นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน ไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย จากนั้นตรวจสอบค่าความยากง่ายของข้อคำถาม (p) โดยพิจารณาตามเกณฑ์ (สมชาย, 2554) พบว่าแบบทดสอบจำนวน 40 ข้อ มีค่าความยากง่ายของข้อคำถาม (p) ตั้งแต่ 0.07 ถึง 0.92 โดยข้อคำถามที่ไม่ผ่านเกณฑ์คือข้อ 1, 17 และ 19 มีค่าความยากง่ายของข้อคำถาม (p) คือ 0.92, 0.81, และ 0.84 ตามลำดับ

2.3 ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ (r): ตรวจสอบค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ (r) โดยพิจารณาตามเกณฑ์ (สมชาย, 2554) พบว่าแบบทดสอบจำนวน 40 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ (r) ตั้งแต่ -0.10 ถึง 0.79 โดยข้อคำถามที่ไม่ผ่านเกณฑ์คือข้อ 1, 3, 6, 9, 11, 23 และ 24 มีค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ (r) คือ 0, -0.16, 0.16, -0.10, -0.10, 0.08 และ 0.10 ตามลำดับ โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อคำถาม จำนวน 30 ข้อ เพื่อนำไปหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson

2.4 ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson: นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน ไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย ตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ของแบบทดสอบ โดยค่าความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้ควรมีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป (ปราชญ์ และ กรรณิการ์, 2561) ซึ่งใช้วิธีของคูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson Method) (สมชาย, 2554) ในการตรวจสอบ ได้ค่าเท่ากับ 0.70

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling)

3.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง Index of Item-Objective Congruence (IOC): นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบพิจารณาตามเกณฑ์การให้คะแนน (สมชาย, 2554) ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง Index of Item-Objective Congruence (IOC) อยู่ที่ 1.00

3.2 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม (r): นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย จากนั้นตรวจสอบค่าอำนาจจำแนกโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Method) พิจารณาตามเกณฑ์ (สมชาย, 2554)

พบว่าแบบสอบถามจำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม (r) ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด แปลผลเกณฑ์การตัดสินใจ คือ ใช้ได้ โดยมีค่าตั้งแต่ 0.38 ถึง 0.70

3.3 ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Method): ตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) โดยค่าความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้ควรมีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป (กรรณิการ์ และ ปราณี, 2561) ซึ่งใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Method) (สมชาย, 2554) ในการตรวจสอบ แปลผลเกณฑ์การตัดสินใจ คือ ใช้ได้ ซึ่งได้ค่าเท่ากับ 0.86

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ขั้นก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1.1 สร้างความเข้าใจระหว่างผู้วิจัยและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่ต้องการดำเนินการวิจัยและสร้างข้อตกลงในการเก็บข้อมูลในชั้นเรียน หลังจากพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์

2. ขั้นทดลอง

2.1 ทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

2.2 จัดการเรียนการสอน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ความสามารถในการจดจำคำศัพท์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ซึ่งประกอบไปด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผนคือ เรื่อง Helen Keller, Pinocchio's Adventure, The Cat Family, Chuchu and The Angel, Emily is a forgetful girl. และเรื่อง The Poor Man's Dream โดยใช้เวลาในการดำเนินการทั้งสิ้น 6 คาบเรียน คาบละ 55 นาที ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ซึ่งในแต่ละคาบจะประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน รายละเอียดดังนี้ 1) กิจกรรมก่อนการเล่า: นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับนิทานและคำศัพท์ให้นักเรียนทราบและเรียนรู้หรือคาดเดาก่อน เพื่อเป็นการปูพื้นฐานความรู้ 2) กิจกรรมระหว่างการเล่า: ดำเนินการเล่านิทานโดยใช้เทคนิคในการเล่านิทาน เช่น การเปล่งเสียง การแสดงท่าทางประกอบและการสบตา เป็นต้น 3) กิจกรรมหลังการเล่า: ทบทวนเกี่ยวกับเนื้อเรื่องและคำศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนจากนิทาน

3. ขั้นหลังการทดลอง

3.1 ทดสอบหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

3.2 ให้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ภายหลังการจัดการเรียนการสอน

3.3 รวบรวมข้อมูล และประเมินผลโดยการวิเคราะห์หาค่า t -test for dependent sample, ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean or Mean), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) และค่าร้อยละ (Percentage)

3.4 นำผลการทดลองมาสรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ก่อนเรียนและหลังเรียน

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างรายบุคคล ก่อนเรียนและหลังเรียน จากแบบทดสอบจำนวน 30 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน โดยนำคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบ มาวิเคราะห์ข้อมูลได้ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน มาเปรียบเทียบกันตามตาราง

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 คือ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean or Mean: $\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) และค่า t-test for dependent sample ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1 โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยเปรียบเทียบกับคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

กลุ่มทดลอง	จำนวน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ทดสอบก่อนเรียน	43	30	12.00	4.57	16.54	** .00
ทดสอบหลังเรียน	43	30	23.42	4.24		

** ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง คะแนนความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 12.00 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.57 และคะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 23.42 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.24 ซึ่งมีค่าสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นสรุปได้ว่า ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ตอนที่ 2 ผลจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling)

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 คือ เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) โดยพิจารณาว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) อยู่ในระดับใดนั้น จะพิจารณาค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนจากระดับความพึงพอใจ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling)

ข้อที่	รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ด้านเนื้อหา				
1.	เข้าใจได้ง่ายและชัดเจน	4.65	0.48	มากที่สุด
2.	มีความเหมาะสมต่อนักเรียน	4.74	0.44	มากที่สุด
ด้านการจัดกิจกรรม				
3.	มีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน	4.79	0.47	มากที่สุด
4.	ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์	4.60	0.58	มากที่สุด
ด้านสื่อการเรียนการสอน				
5.	สีสันสวยงาม มีความแข็งแรงทนทาน	4.23	0.75	มาก
6.	ทำให้เข้าใจและจดจำเนื้อหาได้ง่าย	4.44	0.63	มาก
ด้านการวัดและประเมินผล				
7.	แบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน	4.65	0.48	มากที่สุด
8.	ภาษาที่ใช้ในแบบทดสอบมีความชัดเจนเหมาะสม	4.70	0.60	มากที่สุด
ด้านการนำไปใช้				
9.	มีความมั่นใจที่จะนำความรู้ที่ได้รับไปใช้	4.53	0.70	มากที่สุด
10.	สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในอนาคต	4.58	0.70	มากที่สุด
สรุปผล ระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling)		4.59		มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1 โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 43 คน หลังจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ได้นำผลจากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean or Mean: $\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) อยู่ในระดับมากที่สุด สามลำดับแรก ได้แก่

1. ด้านการจัดกิจกรรม: มีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 4.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47
2. ด้านเนื้อหา: มีความเหมาะสมต่อนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 4.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.44
3. ด้านการวัดและประเมินผล: ภาษาที่ใช้ในแบบทดสอบมีความชัดเจนเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 4.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.60

สรุปได้ว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 4.59 โดยการใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) มีความเหมาะสมต่อเนื้อหาที่เรียนและนักเรียน รวมทั้งมีความชัดเจนเหมาะสมในเรื่องภาษาที่ใช้ในแบบทดสอบ

สรุปผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี สรุปผลได้ว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) หลังการทดลอง มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการจดจำคำศัพท์สูงขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตารางที่ 1 หน้า 8) สำหรับระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 4.59 (ตารางที่ 2 หน้า 9)

อภิปรายผล

จากการศึกษาในครั้งนี้ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1 โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี มีค่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 4.59 โดยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ผู้วิจัยได้นำเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการจดจำคำศัพท์สูงขึ้น ดังจะเห็นได้จากผลการวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนที่มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตก่อนเรียนเท่ากับ 12.00 และหลังเรียนเท่ากับ 23.42 (ตารางที่ 1 หน้า 8) ซึ่งพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังนี้

1.1 เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำรูปแบบการเล่านิทานมาใช้ในการที่มีรูปภาพหรือท่าทางประกอบ ในขณะที่ครูอธิบายเนื้อเรื่องนิทาน ซึ่งมีส่วนช่วยในการรับรู้ด้านการจดจำของนักเรียน สอดคล้องกับที่กล่าวว่า การได้มองเห็นภาพและตัวอักษรต่าง ๆ โดยใช้สายตา และการได้ยินสิ่งที่ครูเล่าเพื่อให้นักเรียนสร้างจินตนาการและเกิดการคิดตามไปพร้อม ๆ กันจะช่วยเพิ่มความเข้าใจให้กับนักเรียน (ธริตา และ กมล, 2561) โดยเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) เป็นเครื่องมือสำคัญในการกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ทำให้เกิดการจดจำได้ง่ายขึ้น

1.2 เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) มีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 3 ขั้นตอน คือ 1) กิจกรรมก่อนการเล่า 2) กิจกรรมระหว่างการเล่า และ 3) กิจกรรมหลังการเล่า สำหรับขั้นตอน กิจกรรมก่อนการเล่า เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับนิทานและคำศัพท์ให้นักเรียนทราบและเรียนรู้หรือคาดเดา ก่อนการเล่านิทาน ซึ่งจะเป็นการช่วยให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานหรือมีความพร้อมก่อนเรียน และในขั้นตอน กิจกรรมหลังการเล่า เป็นการทบทวนเกี่ยวกับเนื้อเรื่องและคำศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนจากนิทาน ซึ่งเป็นการเน้นย้ำ ทบทวนความรู้ ทำให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ได้ สอดคล้องกับที่กล่าวว่า ก่อนการเล่านิทาน ครูต้องมีการพูดคุยกับนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อเรื่องของนิทานและคำศัพท์ เพื่อให้นักเรียนทราบคาดเดาคำศัพท์ล่วงหน้า ซึ่งเหมาะกับนักเรียนที่

ไม่มีพื้นฐาน โดยจะเป็นการสร้างพื้นฐานให้นักเรียนก่อนเรียน และการสรุปเนื้อหาให้นักเรียนอีกรอบ จะเป็นการช่วยให้นักเรียนเข้าใจ ได้รับความรู้ที่แท้จริงจากการฟังนิทาน (ศุภดา, 2560) นอกจากนั้นในขั้นตอน กิจกรรมระหว่างการเล่น ผู้ดำเนินกิจกรรมหลักคือ ครู โดยครูต้องมีเทคนิคในการเล่นนิทาน ไม่ว่าจะเป็น การเปล่งเสียง การพูดและการออกเสียงที่เหมาะสม การเคลื่อนไหวของร่างกาย การสบสายตา การเข้าถึงตัวละคร การใช้เสียงประกอบ อารมณ์และน้ำเสียง และจังหวะในการเล่นเรื่อง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2558) ซึ่งเทคนิคเหล่านี้จะช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนสนุกสนานและจดจำเนื้อหาหรือคำศัพท์ที่เรียนได้ สอดคล้องกับ ทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike กฎแห่งความพอใจ (Law of Effect) กล่าวคือ หากนักเรียนรู้สึกพอใจ นักเรียนจะเกิดความสนใจและอยากเรียนรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น (มณฑรา, 2554)

1.3 เทคนิคการเล่นนิทาน (Storytelling) ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการเน้นย้ำคำศัพท์แก่นักเรียน กล่าวคือนักเรียนจะได้เรียนคำศัพท์ซ้ำกันอย่างน้อย 1-2 คาบเรียนเพื่อเป็นการทบทวนความรู้ทำให้จดจำคำศัพท์ได้ดีและนานขึ้นสอดคล้องกับ ทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) กล่าวคือ การที่นักเรียนได้กระทำสิ่งใดซ้ำ ๆ จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น (มณฑรา, 2554) และสอดคล้องกับทฤษฎีความจำสองกระบวนการ ที่กล่าวว่า สิ่งใดก็ตามเมื่อได้อยู่ในความจำระยะสั้น และได้รับการทบทวน คือการทำซ้ำ ๆ สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสแฝงตัวอยู่ในความจำระยะยาวมากยิ่งขึ้น และถ้าเราจำสิ่งใดไว้ในความจำระยะยาว สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวอยู่ในความจำตลอดไป กลายเป็นความจำที่ถาวรได้ (สำเนา, 2547) อ้างถึง (Atkinson and Shiffrin, 1997)

สรุปได้ว่า เทคนิคการเล่นนิทาน (Storytelling) สามารถพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนได้ โดยมีการใช้เทคนิคในการเล่นนิทาน เช่น การเคลื่อนไหวของร่างกาย การใช้เสียงประกอบ และการใช้รูปภาพ เป็นต้น รวมทั้งการนำเสนอเนื้อหาก่อนเรียน, การทบทวนเนื้อหาก่อนเรียน และการเรียนคำศัพท์ซ้ำกันอย่างน้อย 1-2 คาบเรียน

2. ความพึงพอใจต่อการพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์โดยใช้เทคนิคการเล่นนิทาน (Storytelling) ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต 4.59 อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (ตารางที่ 2 หน้า 9) โดยอาจพิจารณาได้ว่า เป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังนี้

2.1 เทคนิคการเล่นนิทาน (Storytelling) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่คำนึงถึงเนื้อหาในการสอนว่าต้องมีความเหมาะสมกับนักเรียนและการจัดกิจกรรมต้องมีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่สอน โดยผู้วิจัยได้มีการเตรียมตัวก่อนการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็น การทบทวนว่าตนเองต้องทำอะไรบ้าง การพิจารณาถึงขั้นตอนการเล่นให้ถี่ถ้วน การฝึกใช้สื่อการเรียนการสอนให้ชำนาญ การจัดกิจกรรมที่นักเรียนทุกคนรู้สึกมีส่วนร่วมและการใช้สถานที่ที่เหมาะสม (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2558)

2.2 เทคนิคการเล่นนิทาน (Storytelling) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่การเล่นนิทานมีส่วนสำคัญ เพื่อให้การเล่นนิทานมีความถูกต้องตรงตามเนื้อหาที่เล่า และท่าทางและสีหน้าที่ใช้ประกอบการเล่นนิทานสามารถสื่อความหมายจากนิทานที่เล่าได้ ผู้วิจัยได้จัดทำบันทึกสำหรับการเล่นนิทาน เพื่อบันทึกการแสดงท่าทางและสีหน้าที่ต่าง ๆ ในการเล่นนิทาน ว่าสอดคล้องกับเนื้อเรื่องของนิทานที่จะเล่าหรือไม่ ซึ่งบันทึกสำหรับการเล่นนิทาน ช่วยอำนวยความสะดวกในการซ่อมและช่วยให้ทราบว่า ควรแสดงท่าทางเช่นไร เมื่อดำเนินเรื่องถึงเนื้อเรื่องนั้น ๆ (McWilliams, 2013)

ดังนั้นสรุปได้ว่าเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการเตรียมความพร้อม โดยคำนึงถึงนักเรียน, เนื้อหาที่สอน และท่าทางและสีหน้าในการเล่านิทาน ซึ่งมีผลต่อความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งนี้

จากผลการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ดังนี้

1.1 การนำเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ไปพัฒนานักเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นอื่น ๆ รวมทั้งในรายวิชาอื่น ๆ ควรมีการตรวจสอบความสนใจและความรู้พื้นฐานของนักเรียนก่อน เพื่อให้สามารถคัดเลือกเนื้อหาได้ตรงตามความสนใจและระดับความรู้ของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อทำวิจัย ดังนี้

2.1 ควรนำเทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) ไปพัฒนานักเรียนในรายวิชาอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็น วิชาภาษาไทยหรือวิชาภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น และภาษาเกาหลี เป็นต้น เพื่อแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2.2 ควรขยายเวลาในการทำวิจัยเพิ่มขึ้น เพราะการจดจำคำศัพท์เป็นความสามารถที่ต้องใช้เวลาในการศึกษาพัฒนาการของนักเรียน นอกจากนั้นในชั้นทดลอง ควรขยายเวลาในการดำเนินการทดลองเพิ่มขึ้น โดยจัดคาบเรียนให้เป็น 2 คาบเรียนเป็นต้นไป เพื่อไม่ให้เกิดการเล่านิทานซึ่งอาจใช้เวลานานในชั้นกิจกรรมระหว่างการเล่า กระทับกับการดำเนินการในชั้นกิจกรรมก่อนการเล่าและชั้นกิจกรรมหลังการเล่า

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ธริตา นาคสวัสดิ์ และ กมล โพธิเย็น. (2561). การเล่านิทานประกอบภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระเปลี่ยนรูปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้. *มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 14(1), 280.
- ประมาณ อุ่นพิมาย. (2561). ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการในการพัฒนาวิชาชีพของครูชาวไทยผู้สอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับชั้นประถมศึกษา (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์).
- ปราณี มีหาญพงษ์ และ กรรณิการ์ ฉัตรดอกไม้ไพร. (2561). การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัยทางการพยาบาล. *วารสารพยาบาลทหารบก*, 19(1), 9-15.
- ปองภพ วิทิพย์รอด. (2552). ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษ. สืบค้นจาก <https://bit.ly/2I2fBPz>.
- มงคล คลังมนตรี. (2555). ศัพท์มาตรฐานของกระทรวง ระดับ ป.6, ม.3, ม.6 รวบรวมโดย ครูมงคล คลังมนตรี. สืบค้นจาก <https://bit.ly/2VQXbqL>.

- มัทธรา ธรรมบุศย์. (2554). ทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไคค์. สืบค้นจาก <https://sites.google.com/site/psychologybkf1/home/>.
- ศุภดา พึ่งหิรัญ. (2560). คู่มือกับเทคนิคการสอนเด็กด้วยนิทาน 2 ภาษา. สืบค้นจาก <https://bit.ly/2WjuSAG>.
- สถาบันภาษาอังกฤษ. (2558). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ Storytelling. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. สืบค้นจาก <http://webcache.googleusercontent.com>
- สมชาย วรภิเษมสกุล. (2554). ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. อุดรธานี: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- สุเมตร สืบคำ. (2559). จากการท่องจำเพื่อสอบ สูการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. สืบค้นจาก <https://erp.mju.ac.th/articleDetail.aspx?qid=541>.
- สำเนา ศรีประมงค์. (2547). การศึกษาผลการใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- Abbas Mohammed, J. (2009). *The Impact of Technology on Modern English Language*. Retrieved from <https://www.midad.edu.iq/wp-content/uploads/2019/12/44-The-Impact-of-Technology-on-Modern-English-Language.pdf>
- Abdulla, E. (2012). The Effect of Storytelling on Vocabulary Acquisition. *Iraq Academic Scientific Journals*, 1(10), 20-54.
- Bhakti, S., and Marwanto. (2018). Vocabulary Mastery by Using Storytelling. *Script Journal*, 1(3), 80.
- Kelland, K. (2013). *Scientists find how relaxed minds remember better*. Retrieved from <https://reut.rs/2Hwozle>.
- McWilliams, B. (2013). *Effective Storytelling: A manual for beginners*. Retrieved from <http://www.eldrbarry.net/roos/eest.htm>
- Soleimani, H., and Akbari, M. (2013). The Effect of Storytelling on Children's Learning English Vocabulary: A Case in Iran. *International Research Journal of Applied and Basic Sciences*. 1(5), 104-105.

Translated Thai References

- Aunphimai, P. (2018). *Pblems in English Language Teaching and Professional Development Needs of Thai EFL Primary School Teachers* (Master's Thesis, Buriram Rajabhat University).

- Klungmontri, M. (2012). *Standardized words selected by the Ministry of Education for Prathomsuksa 6, Mathayomsuksa 3 and Mathayomsuksa 6: Collected by Teacher Mongkol Klungmontri*.
Retrieved from <https://bit.ly/2VQXbqL>.
- Language Learning and Teaching Unit. (2015). *Learning Management for Improving English Language Skills by Storytelling*. Bangkok: Language Learning and Teaching Unit. Retrieved from <http://webcache.googleusercontent.com>
- Meehanphong, P and Chatdogmaiprai, K.. (2018). Assessing Quality of Research Instrument in Nursing Research. *Journal of the Royal Thai Army Nurses*, 19(1): 9-15.
- Naksawat, T. and Phoyen, K. (2018). Story Telling Activities to Develop Thai Spelling Skill of Vowels Changing Form for Children with Learning Disability. *Silpakorn University*, 14 (1), 280.
- Punghirun, S. (2017). *Teacher Aom with Teaching Children Technique by Bilingual Tales*.
Retrieved from <https://bit.ly/2WjuSAG>.
- Sripramonk, S. (2004). *The Study of the Effect of Using Vocabulary Games on the Retention in Learning Vocabulary of Prathomsuksa Five Students* (Master's Thesis, Srinakharinwirot University).
- Suebka, S. (2016). *From memorizing words for tests to learning words in the 21st century*.
Retrieved from <https://erp.mju.ac.th/articleDetail.aspx?qid=541>.
- The Ministry of Education. (2008). *Basic Education Core Curriculum B.E. 2552 (A.D.) 2008*. Bangkok: The Agricultural Cooperative Federation of Thailand.
- Tummabut, M. (2011). *Thorndike's Learning Theory*. Retrieved March 25, 2019, from <https://sites.google.com/site/psychologybkf1/home/>.
- Vithiprod, P. (2009). *The Problems of English Language Using*. Retrieved from <https://bit.ly/2I2fBPz>.
- Vorakitkasemsakul, S. (2011). *Research methodology in behavioral sciences and social sciences*. Udon Thani: Faculty of Education, UdonThani Rajabhat University.